

РЕШЕНИЕ

№ 106

гр. Стара Загора, 18.03.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

ОКРЪЖЕН СЪД – СТАРА ЗАГОРА, II ГРАЖДАНСКИ СЪСТАВ, в публично заседание на десети март през две хиляди двадесет и шеста година в следния състав:

Председател: Пламен Ст. Златев

Членове: Мариана М. Мавродиева
Орлин Н. Летов

при участието на секретаря Катерина Ив. Маджова като разгледа докладваното от Пламен Ст. Златев Въззивно гражданско дело № 20265500500050 по описа за 2026 година

Производството е на основание чл.269- 273 от ГПК във вр. с чл.22, ал.2, пр.1 и 2 и чл.23, ал.1 от СК.

Делото е образувано по подадена в законния 2- седмичен срок по чл.259, ал.1 от ГПК въззивна жалба вх.№ 35062/21.11.2025г. от ответничката М. Й. А. от гр.С.З. против негативното за нея Решение № 980/01.11.2025г., постановено по приключеното гр.д.№ 3049/2024г. по описа на РС- Ст.Загора, в която тя твърди, че атакуваното първоинстанционно Решение било недопустимо в частта, в която съдът бил уважил исковете, предявени от Ф. В. В. срещу нея на основание чл.22, ал.2, пр.1 и 2 от СК, за които бил приел, че процесните 3 бр. движими вещи служели на ищеца за обикновено лично ползване и за упражняване на професия, без да има формулирано изрично искане на това основание от страна на ищеца в подадената до РС- Ст.Загора Искова молба. Сочи, че с предходно Решение № 136/14.05.2024г. по в.гр.д.№ 165/2024г. по описа на ОС- Ст.Загора, съдът бил обезсилил първото Решение по делото, поради това, че РС се бил произнесъл по незаявено искане, като е определил предмета на делото въз основа на обстоятелства, на които страната не се е позовала, следователно тогава РС е бил разгледал иска на непредявено основание, а в конкретния случай съдът е разгледал и се произнесъл по иска на непредявени основания по чл.22, ал.2 от СК. Твърди, че атакуваното първоинстанционно Решение било изцяло неправилно, както в частта, с която съдът е уважил исковете на осн. чл.23, ал.1 от СК, така и в частта, с която е уважил същите искове на осн. чл.22, ал.2, пр.1 и пр.2 от СК, защото съдебното Решение противоречало на закона и задължителната съдебна практика, при постановяването му били допуснати съществени процесуални нарушения, а

освен това то било и необосновано. Излага подробни фактически и правни съображения в тази насока. Моли настоящия въззивен съд да обезсили първоинстанционното решение в частта му, в която е признато по отношение на ответницата М. Й. А., че бившият ѝ съпруг Ф. В. В. е изключителен собственик на придобитите по време на брака им движими вещи /2 бр. МПС и 1 бр. ППС, подробно описани в Исковата молба/, които според мотивите на обжалваното Решение му служели за упражняване на професия и за обикновено лично ползване. Алтернативно, моли ОС- Ст.загора да постанови Решение, с което да отмени първоинстанционното решение в горепосочената му част, като неправилно и отхвърли исковете, като неоснователни и недоказани. Моли въззивния съд да отмени като неправилно обжалваното решение, в частта му, в която съдът е уважил исковете на Ф. В. В. срещу М. Й. А. на основание чл.23, ал.1 от СК за признаване за установено по отношение на последната, че ищецът е изключителен собственик на процесните общо 3 бр. движими вещи/2 бр. МПС и 1 бр. ППС/, подробно описани в Исковата му молба, които според мотивите на обжалваното решение били закупени изцяло с лично имущество по време на брака и да отхвърлите всички искове като неоснователни и недоказани. Моли да ѝ се присъдят направените съдебно-деловодни разноски. Не е имала нови доказателствени искания пред настоящата въззивна съдебна инстанция. В този смисъл е и пледоарията на процесуалния ѝ представител - адвокат, както и писмената ѝ Защита в дадения ѝ от съда 1- седмичен срок.

В законния 2- седмичен срок по чл.263, ал.1 от ГПК е постъпил писмен Отговор на ВЖ вх.№ 38588/29.12.2025г. от другата страна- ищеца Ф. В. В. от гр.С.З., в който взема становище, че въззивната жалба е процесуално допустима, но неоснователна, а постановеното първоинстанционно Решение е правилно, обосновано и законосъобразно, не противоречи на процесуалния и материалния закон. Въззвиваемият сочи, че в хода на съдебното производство и при условията на пълно и главно доказване с писмени и гласни доказателствени средства, а и чрез изготвената и приета съдебно-автотехническа експертиза е установено, че ищецът Ф. В. В. е изключителен собственик на процесните 3 бр. подробно описани превозни средства, придобити по време на брака им с ответницата /въззивница/ М. Й. А. и били закупени с личните му средства от продажбата на недвижим жилищен имот-дарение от неговите баба и дядо и дарение от баща му за 10 000 евро. Счита, че правилно първоинстанционният съд е преценил, че придобитите движими вещи по време на брака не са СИО, тъй като служат за обикновено лично ползване или за упражняване на професия и занаят, а и не бил оспорен от ответната страна факта, че ищецът е жокей, занимава се с конен спорт и отглеждане на коне, има регистрация като професионален конен състезател. Поради това счита, че е правилен и изводът на РС, че процесните 2 бр. автомобили и 1 бр. ремарке отговарят на критерия на чл.22, ал.2 от СК. Моли въззивния съд да остави въззивната жалба без уважение и да потвърди изцяло първоинстанционното решение, като правилно, обосновано и законосъобразно, като му се присъдят сторените в настоящото производство разноски за адвокатско възнаграждение. Не е имал свои нови доказателствени искания пред настоящата въззивна съдебна инстанция. В този смисъл е и пледоарията на процесуалния му представител - адвокат. Не е представил писмена Защита в дадения му от съда 1- седмичен срок.

След извършената служебна проверка по реда на чл.267, ал.1 ГПК във връзка с чл.260 и чл.261 ГПК, съдът намира въззивната жалба за допустима и редовна.

Въззивният ОС- Ст.Загора, след като провери събраните по делото писмени и гласни доказателства и приетата съдебна експертиза, като обсъди доводите на всяка една от страните и като взе предвид приложимите по казусите материалноправни и процесуални норми, намира за установена и доказана по несъмнен и безспорен начин следната фактическа и правна обстановка по делото:

По принцип претендираната имуществена трансформацията е възможна при доказване произхода на средствата, с които са били закупени процесните общо 3 бр. ППС /2 бр. МПС и 1 бр. ППС/, като искът по чл.23 от СК представлява коректив на общото правило за съпругеска имуществена общност /СИО/, и режимът на имуществени отношения и на съвместния принос, нейното основание и обяснение, съвместният принос на всеки един от двамата съпрузи се предполага оборимо при възмездните придобивни основания, какъвто е договорът за покупко- продажба на недвижим имот или на ограниченото вещно право на строеж за него. Критерият за преобразуване на лично имущество в закупените през време на брака 3 бр. ППС е изцяло обективен, като се изследва характерът на вложените в придобиването парични средства- лични, дарени, заемни и други.

По спора между страните е налице постановено и влязло в законна сила на 28.06.2024г. въззивно Решение № 136/14.05.2024г. по приключеното в.гр.д. № 165/2024г. по описа на ОС- Ст.Загора, с което е било частично обезсилено първоначалното първоинстанционно Решение № 1125/29.12.2023г. по делбаното гр.д.№ 4371/2022г. по описа на РС- Ст.Загора и делото е било върнато на нов съдебен състав с даването на задължителни указания за ново разглеждане на останалите висящи кумулативно обективно съединени искове по чл.23, ал.1 от СК за признаване правото му на собственост на Ф. В. В. от гр.С.З. върху процесните придобити по време на брака им общо 3 бр. движими вещи /2 бр. МПС и 1 бр. ППС/. Това въззивно Решение е влязло в законна сила и има задължителна сила както за първоинстанционния РС- Ст.Загора, така за настоящия въззивен ОС- Ст.Загора, за всички други съдилища, учреждения и общини в Република България съгласно императивната разпоредба на чл.297 от ГПК. Поради което в атакуваното му настоящо първоинстанционно Решение № 980/01.11.2025г. по приключеното гр.д.№ 3049/2024г. по описа на РС- Ст.Загора първоинстанционният съд се е произнесъл с окончателен съдебен акт по съществуващото на спора, с което е бил своевременно и надлежно сезиран от ищцовата страна и за което е имал задължителни указания от предходния състав на въззивния ОС- Ст.Загора. Предвид което процесното атакувано негово Решение се явява процесуално допустимо, валидно постановено и не се явява нищожно по смисъла на закона. Въззивната жалба тази ѝ част се явява напълно неоснователна и недоказана, поради което следва тя да се остави без уважение, ведно със законните последици от това.

Следователно настоящия въззивен съд следва да обсъди и да се произнесе по същността на въззивните оплаквания, с които е бил своевременно и надлежно сезиран.

При извършената служебна въззивна проверка настоящия ОС- Ст.Загора

констатира, че атакуваното първоинстанционно Решение на РС- Ст.загора се явява доказано, правилно, обосновано и законосъобразно, и не противоречи на процесуалния и материалния закон, тъй като в хода на първоинстанционното съдебно производство при условията на пълно и главно доказване с всички писмени и гласни доказателствени средства, както и въз основа на приетото без никакво оспорване заключението на поисканата, изготвена и приета съдебно- автотехническа експертиза /САТЕ/ е било надлежно установено, че ищецът Ф. В. В. от гр.С.З. е бил изключителен собственик на процесите общо 3 бр. ППС /2 бр. МПС и 1 бр. ППС/, придобити безспорно по време на брака им с ответницата /въззивница/ М. Й. А. от гр.С.З., и същите били закупени от него с лични средства от продажбата на недвижим имот - дарение от неговите баба и дядо и дарение от баща му за общо 10 000 евро. Също така се явяват напълно обосновани, превилни и законосъобразни изводите на РС, че показанията на разпитаните по делото свидетели от страна на ищеца са еднопосочни, вътрешно и помежду си непротиворечиви, съответстващи на писмените доказателства и заключението на САТЕ пред РС. Дори нещо повече- в мотивите си РС твърде подробно е обсъдил и изяснил въпроса за верността, обективността и безпристратността на събраните свидетелски показания на близките роднини на ищеца /възвиваем/, като се е позовал и на относимото в случая постановено по подобна фактическа и правна ситуация Решение № 481/29.07.2025г. по гр.д.№ 578/2024г. по описа на I ГО на ВКС- София, отнасящо се до приложението на чл.23, ал.1 от СК , в които случаи най-често свидетели са роднини и близки на един от бившите съпрузи, както е и в процесния казус. Наред с това във връзка с прилагане разпоредбата на чл.172 от ГПК е налична продължителна, неизменна и константна практиката на ВКС с постановено множество подобни Решения, в които се потвърждава твърдението, че обичайно намерението на родителите е да дарят своето дете ,но не и неговия съпруг, и това се налага като извод от естеството на вещта - закупения с дарените средства състезателен кон, подобно и по Решение № 75/05.06.2018г. по гр.д.№ 3178/ 2017г. на Второ ГО на ВКС- София. В тази връзка въззивният съд при извършеното анализиране в първоинстанционното Решение на събраните пред РС свидетелски показания на бащата на ищеца и бащата на ответницата, и съответно те съпоставени със събраните пред първоинстанционния съд писмените доказателства счита, че е било установено и доказано по несъмнен и безспорен начин, че процесната сума от 10 000 евро е направено дарие в полза на ищеца /възвиваем/ Ф. В. конкретно за закупуване от него на кон, като никакво насрещно доказване не е било проведено от другата страна.

В тази връзка напълно обосновано, законосъобразно и правилно РС е обсъдил, преценил и постановил, че придобитите движими вещи по време на брака не са били СИО между двамата бивши съпрузи, понеже те служат за обикновено лично ползване или за упражняване на професия и занаят единствено и само от единия от тях - бившия съпруг. От страна на възвиваемата – ответница /бивша съпруга/ не бил своевременно и надлежно оспорен фактът, че възвивникът – ищец /бившия съпруг/ е жокей, занимаващ се с конен спорт и с отглеждане на коне, че той има официална регистрация, като професионален конен състезател, което се явява и неговото основно занятие. Следователно и предвид гореизложеното се явява изцяло обоснован,

законосъобразен и правилен фактическия и правен извод на РС, че процесите 2 бр. автомобили и 1 бр. конно ремарке отговарят изцяло и напълно на законовия критерий по чл.22, ал.2 от СК. Като дори и хипотетично да не се приеме, че те му служат за упражняване на професия или занаят, то същите те са предназначени единствено, само и несъмнено за негово лично ползване, тъй като за другата страна /бившата съпруга/ липсват по делото каквито и да са доказателства и надеждни данни, да се е занимавала професионално или любителски, когато и да е, както и да е, където и да е с такъв конен спорт по време на съвместния им брак. Предвид което в тази ѝ част въззивната жалба се явява неоснователно и недоказана, и следва да се остави без уважение, със законните последици от това.

Относно направеното в процесната въззивна жалба от ответницата /бивша съпруга/ М. А. оспорване на факта, че в обжалваното първоинстанционно Решение РС се бил произнесъл по иск с непредявени основания по чл.22, ал.2 от СК, въззивният съд констатира, че РС много задълбочено и подробно е разгледал този въпрос и се е позовал на относима по казуса съдебна практика в лицето на Определение № 60419/29.11.2021г. по гр.д.№ 4024/2021г. на Първо ГО на ВКС- София, с което е било прието, че съдът може да основе решението си на разпоредбите на чл.22, ал.2 от СК, дори когато никоя от страните не се е позовала на тази норма и на обуславящите приложениято ѝ факти, тъй като тази норма е императивна, приложениято ѝ не зависи от волята на която и да е от страните по делото и съдът въобще не е длъжен да я приложи служебно. В мотивите на атакуваното първоинстанционно Решение РС изрично е посочил, че счита за основателен иска по чл.23, ал.1 от СК, тъй като е налице пълна трансформация на лични средства в закупените 2 бр. автомобилa и 1 бр. конско ремарке, но няма пречка да разгледа характеристиките на тези придобити чрез изцяло лични средства общо 3 бр. движими вещи, като такива по смисъла на чл.22, ал.2 от СК. А е длъжен да направи това и във всички случаи, когато искът по реда на чл.23, ал.1 от СК се явява неоснователен /тоест дори да не се докаже твърдяната от ищеца пълна трансформация/ и това според задължителната константна практиката на ВКС не е нарушение на диспозитивното начало, независимо дали страните са противопоставили своевременно изрично такова възражение или довод. Поради което и в тази ѝ част процесната в.жалба се явява неоснователна и недоказана, и следва да се остави без уважение, ведно със законните последици от това.

С оглед всичко гореизложено въззивният съд счита, че законът постановявя съвместния принос в основата на СИО и предполага, че такъв е налице, защото изхожда от нормалното състояние на нещата, и когато бъде установена пълна липса на съвместен принос, то СИО не може да възникне, независимо от възмездния характер на придобивното основание, което е смисъла на иска по чл.21, ал.3 от СК. В конкретният случай по безспорен начин е доказана пред РС липсата на съвместен принос между двамата тогавашни съпрузи за придобиването на процесните общо 3 бр. движими вещи, поради което предявеният иск от бившия съпруг се явява изцяло основателен и доказан, предвид което напълно мотивирано, законосъобразно и правилно той е бил изцяло уважен от РС в атакуваното му Решение.

Ето защо предвид всички гореизложени факти, тези и и съображения, въззивният ОС- Ст.загора счита, че процесната въззивната жалба следва да се

остави изцяло без уважение и да потвърдите изцяло атакуваното първоинстанционно Решение № 980/01.11.2025г. по приключеното гр.д.№ 3049/2024г. по описа на РС- Ст.Загора, като правилно, обосновано и законосъобразно, ведно с всички законни последици от това.

С оглед отделните актуалните застрахователни оценки на всеки един от общо 3 бр. процесни движими вещи, това въззивно съдебно Решение съгласно чл.280, ал.3, т.1, пр.1 и т.3 от ГПК може да се обжалва от всяка от страните в законния 1- месечен срок от датата на връчването му на всяка страна, с касационна жалба чрез настоящия въззивен ОС- Ст.Загора пред ВКС на РБ- гр.София.

Ето защо предвид гореизложените мотиви и на осн. чл.269- 273 от ГПК във вр. с чл.22, ал.2, пр.1 и 2 и чл.23, ал.1 от СК, въззивният ОС- Ст.Загора,

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА изцяло Решение № 980/01.11.2025г. по гр.д.№ 3049/2024г. по описа на РС - Ст.Загора.

РЕШЕНИЕТО може да се обжалва от всяка от страните, в **1- месечен** срок от връчването му чрез ОС- Ст.Загора пред ВКС- София.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____